

Ifjú panamista

OBETKÓ J. VILMOS

„Vallom: hogy ötszáz, sőt több ilyen úrnál
Egy szorgalmas zsákhordó többet ér!”

(Ábrányi E.)

Ilyenkor, — beíratkozások előtt — láthatod Őt. Ott ácsorog a »Diákvédő«, vagy valamely más segélyiroda előtt. A legrosszabb ruháját húzta fel. A cipőjét két napja már nem keféltte. Széles mozdulatokkal gesztikulál és félhangosan kuncog: tudod, — kérlek alásan — az öregem megküldte ugyan a pénzt, de azért innen is lehet fejni valamit. A nagymuttert is megvágom néhány tízes erejéig, aztán csinálunk egy kis »kiruccanást«... Bár tudod — kérlek alásan — ebben a sóher zakóban kissé kellemetlen végigjönni az utcán, de nem lehet ide rendesen felöltözni...

Lassan megtelik a folyosó. Izgatott, suttogó arcok.

— Nem tudom, kapunk-e valamit — aggódik az egyik... Remélem, kapok lakbérsegélyt, — reménykedik a másik. — Jaj, te, ha nem kapok, nem tudom, mi lesz... Harminc pengőm hiányzik a beíratáshoz... Hiába, — nem kaphatok hazulról többet... Szegény anyám az utolsó öt pengőjét is kezembe nyomta az állomáson... Néha nyílik az ajtó: kilépnek-belépnek.

— Öt pengőt! Tíz pengőt kaptam! — mosolyog némelyik. — Nem biztos még a laboratóriumi díjam — kesereg egy másik. S míg harminc-negyven méterre onnan a déli korzón százas toaletteken

Az Emericana 10 pontjából:

Az Emericana célja, hogy a nemzeti és erkölcsi hanyatlásnak gátat emeljen és visszaállítsa az ősi magyar keresztény lelkiséget. E hivatását a szociális igazság és keresztény emberszeretet jegyében a nagy pápák, XIII. Leó és XI. Pius világepítő enciklikáiban adott útmutatások szerint akarja munkálni. És akarja úgy, hogy egyben a magyar alkotmány nemzetösszetartó alapeszméjét, a Szentkorona misztériumát a magyar lelkekben lánggra gyújtsa és istápolja. A legnagyobb magyar feladatnak tartja a magyar lelki és szellemi közösség ápolását felekezetekre, vidékekre és országhatárookra való tekintet nélkül.

Ezért:

1. Kívánjuk, hogy az Actio Catholica családalapítási és családvédelmi törekvése minden katolikus ember lelkiismereti kérdése legyen.

2. Akarjuk, hogy a házassági reform szent zászlaját a legnagyobb elszántsággal diadalra vigyük, úgy, ahogy azt az ország bíboros hercegrimása kibontotta.

és ezres fülbevalókon csillog a bágyadt szeptember, ott Pallas Athéne csarnokának hívős folyosóján egy segélyiroda előtt: tizenöt-húsz pengőnkön élet-horizontok nyílnak meg és omlanak össze. Fiatallak jövők, ifjú álmok: tíz-tizenöt pengőért...

Csak a magyar Jövőt jegyzik ma ily olcsón az európai börzéken...

Nyílik az ajtó: kilépnek-belépnek... És igen, — ép most következnek: Ő. A kuncogást abba hagyta. Már nem is gesztikulál. Utolsó simításokat végzi magán: kissé megborzolja a haját. Lejebb engedi a nadrágját. Hirtelen mozdulattal zsebredugja a pecsétgyűrűjét. Krákol egy kicsit... Gondol egyet... és hirtelen nekirugaszkodással belép...

A nadrág valóban szánalmasan lóg rajta. Fáradtan lép az íróasztalhoz, mintha 40 kilométert gyalogolt volna. Meggörnyed. Az arca kissé sápadtnak tűnik. A szemei alázatosak. A keze remeg, mikor átnyújtja a kérést. A professzor ránéz: beíratási segély? — Igenis!

És ebben a pillanatban még jobban magába zökken. Oly megtörtnek látszik. Reszketni kezd az érte, hogy menten összecsuklik. De mégse. Csöndesen felel a kérdésekre: nehéz a helyzet otthon; a nagymamát is mi tartjuk, sok orvosság kell már neki, aztán még a nagynéit is mi segítjük... Hanigja majdnem zokogásba csuklik. Érzzi, ebben a pillanatban, hogy nagyszerűen játszotta meg és majdnem elröhögi magát. Írásokat is mutat be, — manapság, ha ügyes az ember, sok mindenről kaphat írást.

A professzor megegyszer ránéz — hisz annyi a kérés és oly kevés a pénz! »Ő« pedig tudja, hogy ez a döntő pillanat... Még jobban összegörnyed, már egész kétségbeesett arcot vág... Valahol egyszer a Városligetben láttam ilyen arcot — egy koplaló művész arcát — miután három hete már semmit sem evett...

No, de nem tart sokáig. Néhány másodperc és már jön is. Kilép. Nagyon lélekzik. Lassan visszazökken régi modorába. A nadrágját is följebb húzza. Ki a fazonzsebkendőt! Elő a pecsétgyűrűt! Egy szögletben felkötö a nyakkendőjét. Rámossolyog az egyik lányra s mint valamelyik ifjú Rothschild, vagy legalább is Olivetti — széles, megelégedett mosollyal hagyja el az »arénát«...

Tizenöt perc múlva már a korzón sétál. Másik ruha, másik nyakkendő, Gyukits-kalap. Öntudatos, délceg léptekkel halad. Tudja, hogy sokan ismerik.

Reklám áraink!

Valódi márkás arany töltőtoll	4:20 P
25 levélpapír borítókkal	—78 "
50 "	1:50 "
50 igazgatósági levél.	2:60 "

Nézzé meg új kirakatainkat:

Szent István Társulat

Kárász-utca és Dugonics-tér sarok.

rik s úgy érzi — megcsodálják rajta az új »két-sorosost.«

Aztán az estére gondol: kapok tehát 15 P. segélyt. Hazulról már befutott a szükséges guba. A nagymutter is juttatott egy kis lovét... Tehát 15 ficcs erejéig ma megjelenünk a »Kék macskában.« Utóvégre fiatalok vagyunk!... Aztán megérdemlek egy kiszállást — ma jól megdolgoztam érte — dörzsöli elégedetten a tenyerét.

Az egyik üzletből gramofon-reklám rikácsol: Mondja, mi ragyog a szemén... Utána dúdolja és közben jobbra-balra kacintgat. Olykor saszezük is hozzá. — Egészen cuki ez a kis »bébi« — állapítja meg egy hölgyről — és milyen édesen teszi fel rúzsát. Állítom: jól öltözködik... Kár, hogy a lábait kissé gyengék...

**Festesse és tisztítsa ruháit
Glöckner József és Fiánál**

Főiskolásoknak kedvezmény!
Iskola-utca 27. — Fogadalmi templommal szemben.

Szegény! Naponta három-négy órát tölt így el. Problémája: egy elhízott láb, vagy karcú boka s etikája: a Clair-codex. És azt hiszi, hogy sokan csodálják, vagy legalább is mindenkinek tetszik. S míg egy fáradt, elgázolt nép sápadtan ballag a Jövőbe, míg Átokházánál a jégverte föld tízezreknek semmit se hozott... Ő slábert dúdol. És arról se tud és az sem érdekli, hogy hetente negyven munkanélküli magyar mellre szívja a gázcsapot és míg Belgrád alatt s a Dombovica partján tíz gyereket szülnék az anyák, — nálunk Baranyában — csak egyet!

És diplomája lesz és mert jónevű a családja — állása is. Talán még magasra is viszi?... Az ilyet sohasem tudhatja az ember...

Most csöndesen lépdél: le s föl — ma már huszadszor. Jó idő van, bár strandra, sajnos — kissé hűvös. Hogy mi lesz holnap? — Nem érdekl. És azután? Az még kevésbé. Egy beteg kornak korcsszületője Ő! Száz év múlva ezt írják majd Róla:

A Mának élt — és lopta a Holnapot!

MI AZ EMERICANA?

Amikor 1914-ben ránszakadt a pokol és a magyar anyák szívét irtóztató erővel szorította össze a fájdalom, amikor négy éven keresztül ellenséges golyók szirénázása és gránátok robbanása közben ezer és ezer magyar vére ömlött az áldozati oltáron, akkor azt hittük, hogy nem lesz hiábavaló az a szörnyű szenvedés és az ezeréves magyar határok tisztultan, sértetlenül fognak kiemelkedni ebből a nagy vérzivatarból.

A csatatéren megálltuk a helyünket. A hétszeres orosz rajvonalak támadását apánk legendás vitézséggel védték ki Limanovánál és hihetetlen bátorsággal harcoltak Doberdó szikláin. Ilyenkor halottak napjának táján sokunknak a szeme könnyes lesz, közben apánkra emlékezünk, aki valahol tömegsírbán, vagy jeltelenül elhantolva, oroszországban, Galiciában, de lehet, hogy Szerbiában alussza örök álmát és az emlékezés koszorúját egy-egy temető nagy Krisztus keresztje alá tesszük, mert apánk tudja Isten hol, merre fekszik ebben a véres könnyel áztatott földben. Igen. Bárhogy is szaggatta testünket az ellenséges golyó, mi hősök voltunk és nem hátráltunk meg. De amikor a legnagyobb összetartásra lett volna szükségünk, akkor hasonlottunk meg önmagunkban és magyar a magyart irtotta. A vörös beléndektől mérgezett magyar testvérek lázadása, orgyilkos hátbatámadása kiütötte csodálkozásra táruló kezünkől a fegyvert és eszméletlenül rogtunk össze. Mikorra magunkhoz tértünk, már alig volt valamink. Hullarablók és hiénák

jártak erre, de ahogy látták, hogy ez a majdnem mindenéből kiforgatott nemzet magára eszmélt a nemzeti megújhódás jegyében akkor nem mertek többé hozzánknyúlni s most mint a praeri-farkasok, üvöltve járnak körül s lesik, hogy mikor marhatnak belénk.

De ez nem fog megtörténni, mert a mai magyar ifjúság elég éber és erős arra, hogy meg tudja védeni magát. Azonban nagy volt az út, amíg ennek a kijelentésnek határkövéhez eljuthattunk.

Trianon után a magyar nemzeti Géniusz szent tüze lobogott fel ezer és ezer magyar ember szívében. Ez a láng volt az, amely újból melegséget varázsolt a nemzet fiáinak szívébe a tatárjárás és a török hódoltság infernalis szörnyűségei, az elnémetesítő szel-

Uri és hölgyfodrász kiszolgálási árákból 20 százalékos árengedményt nyújtok a m. tisztelt Egyetemi hallgatóságnak.

SZÁNTAI

Dugonics-tér 11. sz.

Pontos kiszolgálás!

Óra ékszer javítás legolcsóbban

Egyetemi hallgatóknak árkedvezmény.

GEDEY ANDRÁS

arany- és ezüstműves Szeged, Dugonics-tér 2. sz.